

ὅσα προνόμια σὲ ἀγνή κλίνη πρέπουν.
 Μὰ ὅποια τοῦ γάμου ἐπρόδοσε τὴν πίστη
 ἢ γῆ ἄς πιεῖ τὴν ἀκάθαρτη σπονδή της,
 κι ἀπὸ ἀνάξιες δὲν θέλω ἄπρεπα δῶρα.
 Στὰ σπίτια σας ἢ ὁμόνοια πάντα ἄς μένει
 κι ἀγάπη αἰώνια μὲς στ' ἀγνά σας στήθια !
 Κι ὅταν θὲ νὰ τιμᾶς τὴν Ἄφροδίτη
 μὲ γιορτινὲς λαμπάδες κάτου ἀπ' τ' ἄστρα,
 βασίλισσα, μὴ δέεσαι μονάχα,
 μὰ σπονδὲς χύνε πάντα πλούσιων μύρων
 γιὰ κείνη και γιὰ μένα. Ἄχ! νὰ μοροῦσα
 κόμη βασιλικὴ νὰ ξαναγίνω...
 κι ὁ Ὁρίονας στὸν Ὑδροχόον ἄς φέξει.

(ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1916)

ALFRED TENNYSON

ΟΔΥΣΣΕΑΣ

Τὶ ἀξίζει ἂν στὴν ἀτάραχη γωνιά μου,
 σὰν ὀκνὸς βασιλιᾶς, στέκω στὸ πλάγι
 συντροφισσας γριᾶς, και στὸ λαό μου
 τὸ δίκιο γνωστικὰ δίνω σὲ ἀνθρώπους
 ὁποῦ τρῶνε, κοιμοῦνται, θησαυρίζουν
 και δὲν μὲ νοιώθουν! Δὲν μπορῶ νὰ πάψω
 νὰ γυροφέρνω πάντα σὲ ταξίδια.
 Θέλω νὰ πιῶ τῆς ζωῆς τὴ στερνή στάλα.
 Ἐχάρηκα πολλά, πολλά ἔχω πάθει
 μονάχος μου ἢ μὲ ὅσους μ' ἀγαποῦσαν,
 πότε σὲ ξένη γῆ, πότε στὰ μάχη
 σκοτεινοῦ πολυκύμαντου πελάγου.
 Ὅνομα φημισμένο ἔχω κερδίσει,
 κ' ἢ ἀχόρταγη καρδιὰ καινούριο πόθο
 πάντα γρικᾶει, κι ἄς ἔμαθα κι ἄς εἶδα
 σὲ ἄλλες χῶρες πῶς ζοῦν, πῶς κυβερνοῦνε.
 Κ' ἐγὼ ὁ στερνὸς δὲν εἶμαι ἀφοῦ μὲ σέβας

μέ δέχτηκαν παντοῦ κ' ἔχω γνωρίσει
 τῆς μάχης τὸ μεθήσι, πολεμόντας
 μέ τοὺς ὁμοίους μου μόνο, μέσ στους κάμπους
 τοὺς βοερούς κι ἀνεμόδαρτους τῆς Τροίας.
 Κ' εἶμαι ἐγὼ καθεὶ πού μοῦχει τύχει,
 κι ὅ,τι γνώρισα κ' εἶδα, τόρα μοιάζει
 σὰν τοξοτὴ στοά, πού ἀνάμεσό της
 φαίνεται κόσμος ἄγνωστος, μὰ πάντα
 σὰν σιμόσω τὰ σύνορα ξεφεύγουν.
 Εἶναι ἄγνωμος ὁ πόθος πού γυρεύει
 νὰ βρεῖ τέλος κι ἀνάπαψη, σὰν ὄπλο
 πού δὲν ἀστράφει πλιά κι ἀποριγμένο
 σκουριάζει. Ὁχι, δὲν ζεῖ ὅποιος ἀναπνέει
 μονάχα. Δὲν ἀξίζει στριμογμένες
 νᾶναι οἱ ζωές ἢ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη.
 Κι ἂν τόρα ζωὴ λίγη μοῦ ἀπομένει,
 μὰ και μιὰν ὥρα μόνο σὰν μπορέσεις
 ἀπ' τὴν αἰώνια τὴ σιγὴ ν' ἀρπάξεις
 πολλὰ πράγματα νέα θὰ ἴδεῖς, θὰ μάθεις!
 Θὰ ἤμουν δειλὸς ἂν ἤθελα, γιὰ λίγο
 καιρὸ πού ἀκόμα θὰ χαρῶ τὸν ἥλιο,
 προσεχτικὰ νὰ ζήσω μετρημένα,
 ἀφοῦ ὁ πόθος φλογίζει τὴν ψυχὴ μου
 ν' ἀκλουθήσω τὴ Γνώση, σὰν ἀστέρι
 πέρα ἀπ' τὰ οὐράνια, ἐκεῖ πού ὁ νοῦς δὲν φτάνει.
 Τὸ θρόνο μου και τὸ νησι χαρίζω
 τόρα στο γιό μου, τὸν ἀγαπημένο
 Τηλέμαχο, πού ξέρει τὴ δουλιὰ του,
 μέ φρόνηση σιγὰ - σιγὰ ἡμερώνει
 τᾶγριο πλῆθος, γλυκότροπα τοῦ δείχνει
 ἐκεῖνο πού ὀφελεῖ και πού συμφέρει.
 Κ' εἶναι ἄσπιλος, πιστὸς στο κοινὸ χρέος
 και στο στήθος θερμὴν ἀγάπη κρύβει,
 τοὺς θεοὺς πού πιστεύουμε λατρεύει,
 κ' ἐγὼ σὰν φύγω μένει αὐτός. Κ' οἱ δύο μας
 κάνουμε τὸ ἔργο πού ποθεῖ ἡ ψυχὴ μας.
 Στο λιμάνι ἐκεῖ κάτου τὸ καράβι,
 μέ πανιὰ φουσκομένα, περιμένει,
 κ' ἢ θάλασσα ἢ πλατιὰ πέρα μαυρίζει...

— ὦ νάφτες, πὸν μὲ ἀνδρεία ψυχὴ μαζί μου
 στὶς ἔγνοιες, στοὺς ἀγῶνες καὶ στοὺς κόπους
 δειχτήκατε μὲ χαμογέλιο πάντα,
 μ' ἐλεύθερη καρδιὰ καὶ περηφάνια,
 καὶ ἂν ἔλαμπαν τὰ οὐράνια ἢ καὶ ἂν βροντοῦσαν,
 εἴμαστε γέροι, ἀλλὰ δὲν ἀπολείπουν
 ἀπὸ τὰ γερατιὰ τὸ χρέος κ' ἢ δόξα.
 Ὅλα τὰ κόβει ὁ θάνατος. Μὰ τώρα,
 πρὶν φτάσει, ἔμεις νὰ κάμουμὲ μπορούμε
 ἔργο τρανὸ καὶ ἀντάξιο τῶν ἀνθρώπων
 ὁποῦ καὶ στοὺς θεοὺς ἀντισταθῆκαν.
 Φέγγουν στοὺς βράχους λύχνοι ἀπὸ τὰ σπίτια,
 ἢ μέρα σβεῖ καὶ τὸ φεγγάρι βγαίνει
 καὶ ὀλόγυρα μυριόφωνο μουγγρίζει
 τὸ πέλαγος. Ἐλάτε, ὦ φίλοι, τώρα,
 δὲν εἶναι ἄργα γιὰ ἐκείνους πὸν ζητοῦνε
 νέους κόσμους. Σπρῶχτε, σύντροφοι, τὸ πλοῖο
 στ' ἀνοιχτά, καὶ καθῆστε στὴν ἀράδα
 σὰν ἄξιοι λαμνοκόποι. Ἐμπρὸς τραβᾶτε
 σχίζοντας ρυθμικὰ τὸ βοερὸ κύμα,
 ἀφοῦ ἢ καρδιὰ μου ἀπόφωσιν ἐπῆρε
 στὴ μακρινὴ χώρα νὰ πάω ν' ἀράξω
 πέρα ἀπ' τὴ δύση πὸν βυθίζουν τᾶστρα.
 Καὶ νὰ φτάσουμε πρὶν μᾶς πάρει ὁ Χάρος.
 Κι ἂν δὲν μᾶς πνίξει ἢ τρικυμιά. θὰ πᾶμε
 στὰ Μακάρια νησιὰ τὸν Ἀχιλλέα
 τὸν μεγαλόψυχο νὰ ξαναἰδοῦμε.
 Ἄρκετὰ κατορθώσαμε, μὰ πάντα
 πολλὰ μένουν ἀκόμη γιὰ νὰ γίνουν,
 καὶ ἂν δυνατοὶ δὲν ἦμαστε σὰν πρῶτα
 στὰ παλιὰ χρόνια, πὸν δικά μας ἦταν
 γῆ καὶ οὐρανός, εἴμαστε ἀκόμη κάτι
 γιὰτὶ καρδιὲς ἀνδρεῖες δὲν θ' ἀλλάξουν
 καὶ ἂν ὁ Καιρὸς κ' ἢ Μοῖρα τίς κουράσουν,
 μὰ στὸ ἔργο σταθερὴ καὶ στὸν ἀγῶνα
 βαθιὰ τους ζωντανὴ θέληση μένει
 πὸν δύναμη καμιά δὲν τὴ δαμάζει.

(ΒΕΝΕΤΙΑ, ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1921)

ΜΕΤΑΦΡ. ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ